

Vastuvõtmise kuupäev : 08/11/2024

Kohtuasi C-633/24 [Sovisso]ⁱ

Eelotsusetaotlus

Saabumise kuupäev:

27. september 2024

Eelotsusetaotluse esitanud kohus:

Corte suprema di cassazione – Sezione Lavoro (Itaalia
kassatsioonikohus – töövaidluste koda)

Eelotsusetaotluse kuupäev:

17. september 2024

Kassaator:

F.F.

Vastustaja:

Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)

REPUBBLICA ITALIANA (Itaalia Vabariik)

[...]

CORTE SUPREMA DI CASSAZIONE

SEZIONE LAVORO (Itaalia kassatsioonikohtu töövaidluste koda)

[...]

on teinud järgmise

VAHEMÄÄRUSE

kassatsioonkaebuses, [...] mille esitas:

F.F., [...];

ⁱ Käesoleval kohtuasjal on väljamõeldud nimi. See ei vasta ühegi menetlusosalise tegelikule nimele.

- kassaator -

versus

I.N.P.S. – ISTITUTO NAZIONALE PREVIDENZA SOCIALE (riiklik sotsiaalkindlustusamet, Itaalia, edaspidi „INPS“), [...]

- vastustaja kassatsioonimenetluses -

CORTE D'APPELLO di TORINO (Torino apellatsioonikohus, Itaalia) kohtuotsuse nr 16/2018 peale, [...];

[...]

Menetluse käik

- 1 15.1.18 kohtuotsusega nr 16 jättis Corte d'appello di Torino (Torino apellatsioonikohus, Itaalia) rahuldamata apellatsioonkaebuse, mille F.F. esitas Tribunale di Torino (Torino esimese astme kohus, Itaalia) kohtuotsuse peale, millega oli tagasi lükatud F.F.-i poolt INPSi vastu esitatud nõue, mille eesmärk oli teha kindlaks õigus saada tavalist puudetoetust seaduse nr 222/84 alusel, koos lisahüvitisega seadusjärgse miinimumhüvitise tagamiseks (it k *l'integrazione al minimo*).
- 2 Esimese astme kohus jättis nõude rahuldamata sissemaksete nõude täitmata jätmise tõttu, kuna ilmnis, et kassaator oli Itaalias teinud ainult 260 iganädalast sissemakset, mis võrdub viie aastaga ning järelikult ei olnud täidetud seaduse nr 153/69 artikli 8 lõikes 2 ette nähtud tingimus, mis näeb ette, et kindlustus- ja sissemakseperioodide rahvusvahelistes kokkulepetes ette nähtud liitmise korral peab asjaomasel isikul Itaalias kehtinud töösuhte kestuse ajal olema pädevas pensioniskeemis täitunud pensionistaaž, mis ei ole lühem kui kümme aastat: järelikult ei saanud kassaatorile makstavat hüvitist täiendada lisahüvitisega seadusjärgse miinimumhüvitise tagamiseks, ka juhul, kui oleks arvesse võetud tema enne 1996. aastat Šveitsis tasutud sotsiaalmakseid.
- 3 Apellatsioonikohus jättis esimese astme kohtu otsuse jõusse, täpsustades, et tavalise puudetoetuse summale, mida kassaator oli taotlenud, ei saanud maksta lisa nii, et see ulatuks miinimumsummani, kuna isegi kui võtta arvesse ainult Itaalia sotsiaalmakseid, olid need kõik tasutud pärast 31. detsembrit 1995, seega vastavalt pensioniskeemile, mille kohaselt on lisahüvitis seadusjärgse miinimumhüvitise tagamiseks 1995. aasta seaduse nr 335 artikli 1 lõike 16 alusel seaduse järgi välistatud; samas, kui võtta arvesse rahvusvahelise konventsiooni järgse skeemi alusel kogunenud sissemakseid, kehtestab seaduse nr 153/69 artikli 8 lõige 2 nõude sotsiaalmaksete Itaalias kümne aasta jooksul tasumise kohta (kassaator oli neid tasunud aga ainult viie aasta jooksul), mis oleks lubanud osaliselt Šveitsis (enne kuupäeva 1.1.1996) ja osaliselt Itaalias (pärast kuupäeva 31.12.1995) kogunenud sissemaksed „liita“ nii, et tal oleks võimalik kuuluda nn segaskeemi alla ja vältida keeldu saada lisahüvitist seadusjärgse

miinimumhüvitise tagamiseks nende pensionide puhul, mis arvutatakse üksnes sissemaksesüsteemi alusel (viidatud artikli 1 lõike 16 tähenduses). Viimasena, samuti apellatsioonikohtu arvates ei olnud võimalik määrata F.F.-i kasuks *pro rata* hüvitist, tulenevalt viidatud määruse nr 883 artikli 52 lõikest 3, st võttes ühest küljest arvesse nii Itaalia kui ka Šveitsi sotsiaalmakseid ja teisest küljest ainult Itaalia sotsiaalmakseid, kuna võrdlusest selgus, et määratavad summad olid samad, sest need on mõlemal juhul võrdsed 106,00 euroga (bruto), järelikult väiksema summaga kui seadusjärgne puudetoetus, mida F.F. juba saab (mis on võrdne 218,16 euroga). Apellatsioonikohus järeldas, et kui F.F.-il oleks olnud enne 1996. aastat Itaalias tehtud sissemakseid, oleks saanud kohaldada norme, mis käsitlevad lisahüvitist seadusjärgse miinimumhüvitise tagamiseks, ja mis eeldasid Itaalias tehtud sotsiaalmakseid, mis arvutatakse nn segaskeemi alusel.

- 4 F.F. esitas apellatsioonikohtu otsuse peale kassatsioonkaebuse üheainsa väitega, kuid INPS vaidleb sellele vastustaja vastuses vastu.
- 5 Ainsas väites tugineb kassaator sellele, et apellatsioonikohus rikkus õigusnormi, eelkõige määruse EÜ nr 883/2004 artiklit 58 seoses tsiviilkohtumenetluse seadustiku (codice di procedura civile) artikli 360 lõike 1 alapunktiga 3, kuna apellatsioonikohus kohaldas väärtalt seaduse nr 153/69 artikli 8 lõiget 2 kümneaastase sotsiaalmaksete kohustuse kohta Itaalias, et saada õigus pensioni lisahüvitisele seadusjärgse miinimumhüvitise tagamiseks rahvusvahelistes sotsiaalkindlustuslepingutes või -konventsioonides ette nähtud kindlustusperioodide liitmise puhul, sest see on vastuolus liidu õigusega, eelkõige määruse (EÜ) nr 883/2004 artikliga 58, mis on kõikide sellega vastuolus olevate riigisiseste normide suhtes esimuslik ning mille kohaselt kehtestatakse viidatud lisahüvitis, mis on võrdne kõnealuse määruse alusel makstavate hüvitiste kogusumma ja riigisisese miinimumhüvitise vahega.

Põhikohtuasja asjaoludele kohaldatavad riigisisese õiguse sätted ja liidu õiguse sätted.

- 6 Riigisisese õigusnormid tavalise puudetoetuse määramise kohta sisalduvad 1984. aasta seaduse nr 222 invaliidsuspensiooni eeskirjade läbivaatamise kohta (legge n. 222 del 1984, Revisione della disciplina della invalidità pensionabile) (GU nr 165, 16.6.1984, õigusakti viimane ajakohastatud redaktsioon avaldati 31.12.2007) artiklis 1, mille lõikes 3 on käesolevas kohtuasjas asjassepuutuvas osas sätestatud, et kui hüvitis on üksikute sotsiaalkindlustusasutuste makstavast miinimumpensionist väiksem, lisatakse sellele miinimumpensionile ülempiiri piires sotsiaalfondist makstav summa, mis on võrdne 30. aprilli 1969. aasta seaduse nr 153 (legge 30 aprile 1969, n. 153), mida on hiljem muudetud ja täiendatud, artiklis 26 sätestatud sotsiaalpensionide summaga.
- 7 Lisaks, seaduse nr 335/1995 „Kohustusliku ja täiendava pensionisüsteemi reformi“ kohta (legge n. 335/1995, sulla „Riforma del sistema pensionistico obbligatorio e complementare“) (GU nr 190, 16.8.1995 – regulaarne lisa nr 101, viimane ajakohastatud redaktsioon avaldati 10.4.2024) artikli 1 lõikes 16 on

sätestatud: „Ainult sissemaksesüsteemiga määratud pensionidele [st nendele, mille sissemakseperioodid on täitunud alates 1.1.1996, nagu käesoleval juhul] ei kohaldata sätteid, mis käsitlevad lisahüvitist seadusjärgse miinimumhüvitise tagamiseks“.

- 8 Viimasena on 1969. aasta seaduse nr 153, pensioniskeemide ja sotsiaalkindlustusnormide läbivaatamine (legge n. 153 del 1969, Revisione degli ordinamenti pensionistici e norme in materia di sicurezza sociale) (*GU* nr [111], 30.4.1969 – regulaarne lisa, õigusakti viimane ajakohastatud redaktsioon avaldati 25.6.2008), artikli 8 lõikes 2 ette nähtud, et „[e]simeses lõikes sätestatud miinimumhüvitist tuleb maksta ka pensioniõiguslikele isikutele, kes said selle õiguse kindlustus- ja sissemakseperioodide sotsiaalkindlustusvaldkonna rahvusvahelistes lepingutes või konventsioonides ette nähtud liitmise alusel, tingimusel, et kindlustatud isik saab pädevas pensioniasutuses tugineda pensionistaažile, mis täitus niisuguse Itaalias olemas olnud töösuhte kestel, mis ei ole lühem kui kümme aastat“.
- 9 Euroopa Liidu õiguse kohta tuleb meenutada, et ELTL artikli 48 punktis a on töötajate liikumisvabaduse tagamiseks ette nähtud, et Euroopa Parlament ja nõukogu võtavad meetmeid, mis on vajalikud kõigi erinevate riikide õigusaktide alusel täitunud kindlustusperioodide kokkuliitmiseks, mitte üksnes toetuse saamise õiguse omandamiseks ja säilitamiseks, vaid ka selle toetuse suuruse arvutamiseks (et vältida diskrimineerimist võrreldes kodanikega, kes on teinud tööd ainult elukohaliikmesriigi territooriumil).
- 10 29. aprilli 2004. aasta määruse (EÜ) nr 883/2004 [...] artikli 1 punkti t kohaselt tähendab väljend „kindlustusperiood“ eelkõige „sissemakseperiood[i] või töötamisperiood[i] või füüsilisest isikust ettevõtjana tegutsemise periood[i], mis on kindlustusperioodina määratletud või tunnustatud õigusaktides, mille kohaselt see on täitunud või loetakse täitunuks, ning kõik selliste perioodidena käsitatava[id] periood[e], kui kõnealused õigusaktid võrdsustavad need kindlustusperioodidega“.
- 11 Viidatud määruse nr 883/2004 artikkel 6 „Perioodide liitmine“ asendas (alates 1. maist 2010) varasema määruse nr 1408/71 artikli 45 lõike 1 ja näeb ette, et sotsiaalkindlustushüvitiste õiguste saamise kindlaksmääramiseks võtab liikmesriik arvesse teistes liikmesriikides täitunud kindlustus-, töötamis-, füüsilisest isikust ettevõtjana tegutsemis- või elamisperioode. Teisisõnu tuleb eri liikmesriikides täitunud kindlustusperioodid liita (Euroopa Liidu Kohtu 7. detsembri 2017. aasta otsus *Zaniewicz-Dybeck*, C-189/16, EU:C: 2017:946, punkt 41).
- 12 Sama määruse nr 883/2004 artiklis 52 on aga sätestatud hüvitiste määramise kriteeriumid, põhjusel, et arvutatakse teoreetiline suurus ja sellest tulenev tegelik suurus (*pro rata* hüvitis), mistõttu hüvitise teoreetiline suurus võrdub hüvitisega, mida puudutatud isik võiks taotleda, kui kõik kindlustus- ja/või elamisperioodid, mis on täitunud teiste liikmesriikide õigusaktide alusel, oleksid täitunud hüvitise määramise kuupäeval kohaldatavate õigusaktide alusel ja kui – viimase normi

alusel – ei sõltu hüvitise suurus täitunud perioodide kestusest, loetakse selline hüvitise suurus hüvitise teoreetiliseks suuruseks. Pädev asutus määrab seejärel kindlaks *pro rata* hüvitise tegeliku suuruse, korrutades teoreetilist suurust tema poolt kohaldatavate õigusaktide alusel enne riski materialiseerumist täitunud perioodide kestuse ja kõikide asjaomaste liikmesriikide õigusaktide alusel enne riski materialiseerumist täitunud perioodide kogukestuse suhtega (vt Euroopa Liidu Kohtu 21. oktoobri 2021. aasta otsus C-866/19, viidatud punktid 9, 18–21, 23 ja järgmised punktid).

- 13 Mis viimaseks puudutab konkreetselt käesoleva kohtumääruse esemeks olevat tõlgendamiskahtlust, siis tuleb meenutada, et määruse nr 883/2004 artiklis 58 on ette nähtud: „1. Hüvitisesaajale, kelle suhtes kehtib käesolev peatükk, ei või elukohajärgses liikmesriigis, mille õigusaktide alusel talle hüvitist makstakse, määrata väiksemat hüvitist kui kõnealustes õigusaktides kindlaksmääratud miinimumhüvitis kindlustus- või elamisperioodi eest, mis võrdub kõigi kindlustusperioodidega, mida arvestatakse maksmisel vastavalt käesolevale peatükile. 2. Nimetatud liikmesriigi pädev asutus maksab talle kõnealuse riigi territooriumil elamise ajal lisahüvitist, mis on võrdne käesoleva peatüki alusel makstavate hüvitiste kogusumma ja miinimumhüvitise vahega“.

Liidu kohtupraktika

- 14 Põhikohtuasjas käsitletav juhtum kuulub Euroopa Liidu õiguse kohaldamisalasse, kuna viidatakse sotsiaalkindlustusalastele õigusaktidele, mis on kohaldatavad seoses sissemaksete Euroopasisese kokkuliitmisega, selleks, et lisaks tavalisele puudetoetusele makstaks lisahüvitist seadusjärgse miinimumhüvitise tagamiseks, mis vanaduspensioniea saabumisel muutub seaduse nr 222/84 artikli 1 lõike [1] kohaselt automaatselt vanaduspensioniks, tingimusel, et on täidetud vastavad kindlustus- ja sotsiaalmaksete kriteeriumid. Lisaks tuleb tähelepanu pöörata sellele, et seoses põhikohtuasjaga, võttes arvesse eelnevates kohtuasmetes tuvastatud faktilisi asjaolusid, tuleb nii tavalise puudetoetuse saamiseks vajaliku tervisenõude täitmist kui ka tulu piirmäärade järgimist, mis on vajalikud selleks, et saada lisahüvitist seadusjärgse miinimumhüvitise tagamiseks, käsitada nii, et neis ei ole vaidlust, sest sotsiaalkindlustusamet ei ole ühtegi vastupidist väidet esitanud.
- 15 Määruse 883/2004 artikli 52 ja hüvitise suurust käsitleva vastava teoreetilise arvutuse kohaselt kuulub kasaator segaskeemi alla, kusjuures sotsiaalmakseperioode tuleb käsitada täitununa Šveitsis ajavahemikul 1991–1994 ning seejärel Itaalias viie aasta jooksul, perioodil 1. aprill 2002–31. märts 2012, misjärel võeti sotsiaalmakseid arvesse 2012–2013 töötusperioodi eest. Talle ei kohaldata järelikult seaduse nr 335/95 artikli 1 lõikes 16 sätestatud keeldu saada lisahüvitist seadusjärgse miinimumhüvitise tagamiseks.
- 16 Olles esitanud eelnevad selgitused, tuleb selle kindlakstegemiseks, kas esineb õigus saada lisahüvitist seadusjärgse miinimumhüvitise tagamiseks, kontrollida Itaalias makstud sissemaksete ja täitunud sissemakseperioodi nõuet.

- 17 Selleks tuleb arvesse võtta määruse nr 883/04 artiklit 58 ja selle mõju riigisisesele õiguskorrale, milles on – nagu eelnevalt kirjeldati – sätestatud tingimuse osas, mis puudutab vajalikke sissemakseid selleks, et saada lisahüvitist seadusjärgse miinimumhüvitise tagamiseks, sätestatud vahetegu nende töötajate, kelle kindlustusperioodid täitusid ainult Itaalias, ja töötajate vahel, kelle kindlustusperioodid täitusid osaliselt Itaalias ja osaliselt teistes Euroopa Liidu riikides (sealhulgas Šveitsis, tulenevalt Šveitsi ja Euroopa Liidu vahelisest isikute vaba liikumist käsitlevast kokkuleppest – alates 1. aprillist 2012 – koos rakendusmäärusega nr 987/09, [...]).

- 18 Corte di Cassazione (kassatsioonikohus, Itaalia) soovib seetõttu Euroopa Liidu Kohtult küsida, kas määruse nr 883/2003 artikli 58 õige tõlgendusega on vastuolus see, et riigisisised õigusnormid näevad – osaliselt teises liikmesriigis (käesoleval juhul Šveitsis kuni 31. detsembrini 1995) ja osaliselt kodakondsusjärgses riigis (käesoleval juhul kõik pärast 1. jaanuari 1996) täitunud sotsiaalmakseperioodide liitmise taotluse korral – eeltingimusena selleks, et saada õigus tavalist puudetoetust täiendava lisahüvitise saamiseks seadusjärgse miinimumhüvitise tagamise eesmärgil, ette sissemakseastate arvu (käesoleval juhul kümme aastat vastavalt 1969. aasta seaduse nr 153 artikli 8 lõikele 2), mis ületab aastate arvu, mida nõutakse isikult, kes taotleb sama soodustust, kuid kelle kõik sotsiaalmaksed on tasutud üksnes elukohariigis, käesoleval juhul Itaalias (konkreetselt viis aastat, mis on sätestatud seaduse nr 222/84 artiklis 4), minnes nii vastuollu töötajate Euroopa Liidu territooriumil vaba liikumise põhimõttega.

- 19 Euroopa Liidu Kohus märkis, et määruse 883/2004 artikkel 58 näeb ette, et vanadushüvitise saajale ei või määrata väiksemat hüvitist kui elukohajärgse liikmesriigi õigusaktides kindlaksmääratud miinimumhüvitis ning et selle liikmesriigi pädev asutus peab vajaduse korral maksma talle lisahüvitist, mis on võrdne makstavate hüvitiste kogusumma ja miinimumhüvitise vahega (Euroopa Liidu Kohtu (kaheksas koda) 5. detsembri 2019. aasta kohtuotsus C-398/18, punkt 27, ennetähtaegse vanaduspensioni kohta).

- 20 Euroopa Kohus sedastas (viidatud Euroopa Liidu Kohtu (kaheksas koda) 5. detsembri 2019. aasta kohtuotsus C-398/18, punkt 40) samuti, et võrdse kohtlemise põhimõte, nii nagu see on ette nähtud määruse nr 883/2004 artiklis 4, keelab mitte ainult ilmselge diskrimineerimise sotsiaalkindlustushüvitise saajate kodakondsuse alusel, vaid ka kõik varjatud diskrimineerimise vormid, mis teistest eristuskriteeriumidest lähtudes viivad tegelikult samale tulemusele (vt analoogia alusel 22. juuni 2011. aasta kohtuotsus L, C-399/09, EU:C:2011:415, punkt 44 ja seal viidatud kohtupraktika). Viimasena tuleb sama kohtuotsuse kohaselt (punkt 41) niisiis kaudselt diskrimineerivaks pidada riigisiseses õiguses sätestatud tingimusi, mida kohaldatakse küll kodakondsusel põhineva eristusega, kuid mis mõjutavad peamiselt või enamikus võõrtöötajaid, samuti eristusteta kohaldatavaid tingimusi, mida on selle riigi kodanikest töötajatel kergem täita kui võõrtöötajatel või mis võivad olla kahjulikud eelkõige viimastele (Euroopa Liidu Kohtu 22. juuni 2011. aasta kohtuotsus L, C-399/09, EU:C:2011:415, punkt 45 ja seal viidatud kohtupraktika).

- 21 Lisaks tuleb tõdeda, et määrus nr 1408/71 ei loo ühist sotsiaalkindlustusskeemi, vaid selle ainus eesmärk on tagada liikmesriikide erinevate skeemide, mis on jätkuvalt olemas, kooskõlastamine. Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt säilitavad liikmesriigid seega pädevuse korraldada oma sotsiaalkindlustusskeeme (vt eelkõige Euroopa Liidu Kohtu 21. veebruari 2013. aasta kohtuotsus *Salgado González*, C-282/11, EU:C:2013:86, punkt 35, ja Euroopa Liidu Kohtu 7. detsembri 2017. aasta kohtuotsus *Zaniewicz-Dybeck*, C-189/16, EU:C:2017:946, punkt 38).
- 22 Kuna määrus nr 883/2004 (ja varem määrus nr 1408/71) ei kehtesta töötamis- või kindlustusperioodide määramise tingimusi, määratletakse need tingimused nii määruse nr 1408/71 artikli 1 punktist r kui ka määruse nr 883/2004 artikli 1 punktist t tulenevalt üksnes liikmesriigi õigusaktidega, millele toetudes kõnealused perioodid täideti (vt selle kohta Euroopa Liidu Kohtu 20. jaanuari 2005. aasta otsus *Salgado Alonso*, C-306/03, EU:C:2005:44, punkt 30).
- 23 Kuigi iga liikmesriigi õigusnormidega tuleb kehtestada eeskätt tingimused, millest hüvitiste saamise õigus sõltub, peavad liikmesriigid siiski järgima liidu õigust, eelkõige Euroopa Liidu toimimise lepingu sätteid, mis käsitlevad kõigile liidu kodanikele tagatud vabadust liikuda ja elada liikmesriikide territooriumi (vt selle kohta eelkõige Euroopa Liidu Kohtu 21. veebruari 2013. aasta otsus *Salgado González*, C-282/11, EU:C:2013:86, punktid 36 ja 37, ning Euroopa Liidu Kohtu 23. jaanuari 2020. aasta kohtuotsus *Bundesagentur für Arbeit*, C-29/19, EU:C:2020:36, punkt 41 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 24 Liidu õiguse järgimise tagamiseks näeb määruse nr 1408/71 artikkel 45, mida on sisuliselt korratud määruse nr 883/2004 artiklis 6, ette, et kui liikmesriigi õigusaktid seavad hüvitiste saamise õiguse omandamise, säilitamise või ennistamise sõltuvusse kindlustus- või elamisperioodide täitumisest, peab kõnealuse liikmesriigi pädev asutus arvesse võtma teise liikmesriigi õigusaktide alusel täitunud kindlustus- või elamisperioode nii, nagu oleksid need täitunud tema enda õigusaktide alusel. Teisisõnu tuleb eri liikmesriikides täitunud kindlustusperioodid liita (Euroopa Liidu Kohtu 7. detsembri 2017. aasta kohtuotsus *Zaniewicz-Dybeck*, C-189/16, EU:C:2017:946, punkt 41).
- 25 Nii rakendab määruse nr 1408/71 artikkel 45 sarnaselt määruse nr 883/2004 artikliga 6 kindlustus-, elamis- või töötamisperioodide liitmise põhimõtet, mis on sätestatud ELTL artiklis 48. See on üks liikmesriikide sotsiaalkindlustusskeemide liidu tasandil koordineerimise peamine põhimõte, mille eesmärk on tagada, et õiguse vabale liikumisele kasutamine ei jäta töötajat ilma sotsiaalkindlustushüvedest, millele tal oleks õigus, kui ta oleks töötanud ainult ühes liikmesriigis. Niisugune tagajärg võib panna liidu töötaja loobuma oma õiguse vabalt liikuda kasutamisest ning kujutab endast seega nimetatud vabaduse takistust (vt selle kohta Euroopa Liidu Kohtu 3. märtsi 2011. aasta otsus *Tomaszewska*, C-440/09, EU:C:2011:114, punkt 30 ja seal viidatud kohtupraktika).

ELTL artiklis 267 sätestatud eelotsusetaotluse põhistus

- 26 Neid faktilisi asjaolusid arvestades toob määruse nr 883/2004 artikli 58 tõlgendamine kaasa vajaduse teha kindlaks, kas õigust lisahüvitisele seadusjärgse miinimumhüvitise tagamiseks saab tunnustada selliste sissemakseperioodide liitmise taotluse korral, mis täitusid liidu erinevates riikides (kaasa arvatud need, millele ühtsed liidu õigusnormid laienevad, nagu Šveits), vähemalt samadel tingimustel, mis on sätestatud Itaalias elavatele kodanikele, kelle puhul on täitunud kogu sotsiaalmakseperiood, mis on ette nähtud selleks, et tekiks õigus saada lisahüvitist seadusjärgse miinimumhüvitise ja/või –pensioni tagamiseks (käesoleval juhul viis aastat, mis on sätestatud seaduse nr 222/84 artiklites 1 ja 4).
- 27 Kokkuvõttes on vaja paluda Euroopa Kohtul teha Euroopa Liidu toimimise lepingu artikli 267 alusel eelotsus järgmises küsimuses:
- „Kas [Euroopa Liidu] õigusnormidega, eelkõige määruse [EÜ] nr 883/2004 artikliga 58 on vastuolus niisugused riigisisised õigusnormid, mis seavad – erinevates Euroopa Liidu riikides täitunud sissemakseperioodide liitmise taotluse korral – õiguse saada tavalist puudetoetust täiendavat lisahüvitist seadusjärgse miinimumhüvitise tagamiseks sõltuvasse Itaalias täitunud kümneaastase sissemakseperioodi nõudest, mis on sätestatud seaduse nr 153/69 artikli 8 lõikes 2, samas kui isikutele, kellel on kogu sissemakseperiood täitunud Itaalias, antakse lisahüvitist seadusjärgse miinimumhüvitise tagamiseks ainult viieaasase sissemakseperioodi korral (sh kolm viimasest viiest aastast), tulenevalt seaduse nr 222/84 artiklitest 1 ja 4“?
- 28 Eelotsusetaotluse esitamisega kaasneb menetluse peatamine.
- 29 [...] *[anonüümseks muutmine]*

NENDEL PÕHJUSTEL

Kohus palub Euroopa Liidu toimimise lepingu artikli 267 ja tsiviilmenetluse seadustiku artikli 295 alusel teha Euroopa Liidu Kohtul eelotsuse põhistuses viidatud liidu õiguse tõlgendamise küsimuses.

[...] *[menetlus]*

Roomas, [...] 9.7.24.

President

[...]